

фанъ Караджа, Хр. Н. Македонски, Илю войвода и бивши легионери — представители на хайдутството, което Раковски считаше като популярно сръдство за борба противъ турската тирания.

Хайдутството и четитѣ, пише той, сж играли исторична роля и сжществуватъ още въ древна България. Скрити въ горитѣ, тѣ се борѣли противъ царе и боляри, които сваляли отъ власть за тѣхното противонародно управление. Примѣри дава въ народнитѣ пѣсни²⁵. Другъ пжтъ той пише за хайдутитѣ. . . *„че тии само отъ падане Българий до днесъ были сж и сж нашый знакъ политичьскаго живота“*²⁶.

Знаемъ още, че принципалното се гледище за хайдутскитѣ или „горскитѣ чети“ Раковски даде въ своя „Законникъ“. И ето, въ 1867 г. по негова инициатива заминаха чети подъ войводството на Панайотъ Хитовъ и Филипъ Тотю. Както и на тѣзи, така и на бжднитѣ чети действията трѣбвало да се ржководятъ отъ „Върховното народно началство“ — основа на съставения подиръ смъртта на Раковски таенъ революционенъ комитетъ.

Въ тази трагична за него година се съставя въ Букурещъ quasi революционенъ коми-